

มือเล็กบางใสค่อยๆ ไล่ไปตามรูปหน้าคมสันจนถึงไรเคราเขียว  
 บางๆ ที่น่าจะระคายมือ จากนั้นมือซุกซนยังลากไปตามปากเรียวบางแดง  
 ใส ก่อนจะลากต่อขึ้นไปยังจมูกโด่งเป็นสัน นิ้วเรียวชะงักนิดหนึ่งอย่าง  
 ลังเล แต่ความปรารถนาในใจทำให้ค่อยๆ เอื้อมมือผ่านตาคนสีน้ำตาลใส  
 แจ่วที่หลุบต่ำมองเพียงกีตาร์คู่ใจในมือ มุ่งไปสู่กลุ่มผมสีน้ำตาลเข้มที่ดู  
 เหมือนยาวรุงรัง แต่กลับเข้ากันได้ดีกับใบหน้าคมสันที่บ่งบอกว่ามีเชื้อชาติ  
 ตะวันตกอยู่ครึ่งหนึ่ง

‘อุมาร์คิมิ’ หรือ ‘อู่ม’ เผยปากอย่างลึมตัวก่อนจะทำในสิ่งที่มุ้งมัน  
 เสี่ยงลมหายใจดังผะแผ่ว ผสมผสานกับหัวใจที่เต้นรัว ค่อยๆ ชะโงกหน้า  
 เข้าไปใกล้ใบหน้าคมนั้น ก่อนที่มือเรียวบางจะบรรจงแกะหมุดที่ยึดตรึง  
 มุมภาพไว้ รวากับเกรงว่าคนในภาพจะบอบช้ำ

ใช่แล้ว...อุมาร์คิมิกำลังลงมือขโมยโปสเตอร์โฆษณาเทปชุดใหม่  
 หน้าแผงเทปกลางสยามสแควร์ก่อนเวลาร้านจะเปิด หลังจากส่งเพื่อนไปดู  
 ดันทางคนละมุมมูม ยังไงวันนี้อุมาร์คิมิต้องทำในสิ่งที่ตั้งใจให้สำเร็จให้ได้ หลัง  
 จากที่พลาดจากเมื่อวาน เพราะเจ้าของร้านเปิดร้านก่อนเวลา วันนั้นเธอจึงมา

ซูมโป่งตั้งแต่แปดโมงเช้า หน้าซึ้งลากเพื่อนมาร่วมชะตากรรมด้วย

"สำเร็จแล้ว" เสียงใสตะโกนลั่นอย่างลึมดัว

"ซู้ว" เสียงเพื่อนสองสาวยกนิ้วชี้ขึ้นจรดปากส่งเสียงเดียวกันโดยมิได้นัดหมาย

อุมาร์ศมียิ้มแฉ่งๆ ส่งสายตาทงอโยๆ ไปให้เพื่อนผู้ดูต้นทาง ก่อนลงมือม้วนโปสเตอร์ในมืออย่างบรรจง สอดลงในกระดาดแข็งทรงกระบอกซึ่งเตรียมมาโดยเฉพาะ

แมวขโมยทั้งสามกอดคอกันเดินหน้าระรื่นกลับไปที่รถของอุมาร์ศมี ก่อนจะนัดแนะกันไปยังบริษัทเพลงยักษ์ใหญ่ซึ่งวันนี้จะมีการแถลงข่าวเปิดตัวอัลบั้มใหม่ล่าสุดของนักร้องหนุ่มรูปหล่อฉายา 'ผู้ชายหัวใจน้ำแข็ง'

ฉายาซึ่งได้มาหลังจากน่านนทิตกเป็นข่าวซุบซิบว่าอกหักเมื่อสามปีก่อน และเมื่อถ่ายทอดเพลงของชายที่หัวใจยับเยินจนโตนัดงไปทั่วบ้านทั่วเมือง เขาก็กลับกลายเป็นซูเปอร์สตาร์ซึ่งมีคนจับตามองมากที่สุดคนหนึ่งของประเทศไทย และหลังจากนั้นข่าวซุบซิบเรื่องความเจ้าชู้ก็จางหายไป มีแต่ข่าวอกหักจนรักใคร่ไม่ได้ก็เข้ามาแทนที่

ทั้งที่มีหญิงสาวเข้าแถวรอให้เลือกมากมาย แต่ไม่มีใครพังภูเขาน้ำแข็งในหัวใจน่านนทิตได้อีกเลย

แต่สำหรับอุมาร์ศมี จุดเริ่มต้นที่ทำให้เธอหันมาเป็นแฟนคลับพันธุ์แท้ไม่ใช่พันทางมีเหตุผลที่ต่างออกไป

ห้องแถลงข่าวที่เย็นฉ่ำคลาคล่ำไปด้วยนักข่าวบันเทิงทุกสำนัก แสงแฟลชแวบวาบไม่หยุดหย่อนเพื่อแย่งกันเลือกมุมกล้องที่ดีที่สุดของน่านนทิตซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาตัวใหญ่ มีผู้จัดการส่วนตัวยืนอยู่ด้านหลังคอยกระซิบบอกคิวเป็นระยะ อุมาร์ศมีพยายามแทรกตัวเข้าไปบันทึกภาพด้วยกล้องดิจิทัลในมือ แต่ก็โดนนักข่าวเบียดออกนอกวงเสมอ

น่านนที่ยิ้มอ่อนๆ ให้นักข่าวบันทึกภาพ ท่าทีการตอบคำถามที่  
แสนอบอุ่นและเยือกเย็นอยู่ในที่ที่ยังทำให้อุมาร์ตมิถึงกับตาลอญ

"ชุดนี้ยังเป็นเพลงของชายอกหักอีกหรือเปล่าคะ" เสียงนักข่าว  
สาวหน้ามั้นผมยุ่งถามเสียงอ่อนเสียงหวาน

อุมาร์ตมิหันขวับไปมองและแอบค่อนในใจ *อี๋ ทำเสียงหวานชะ  
สยของเซียว*

น่านนที่ยิ้มอีกรอบก่อนตอบเสียงนุ่ม "เพลงอกหักเป็นเหมือน  
อวัยวะอีกส่วนของผมแล้วครับ"

กรี๊ด...เสียงแฟนคลับพร้อมอกพร้อมใจกันกรี๊ดร้องจนห้องแถลง  
ข่าวเกือบปริ น่านนที่หันมายิ้มให้บรรดาแฟนคลับ และอุมาร์ตมิมั่นใจ  
ว่าน่านนที่มองเธอ

"แหวน พี่น่านมองฉัน เห็นไหม"

แฟนคลับกลุ่มอื่นตัวตาคมกริบมองมายังต้นเสียง แหวนกระซัง  
ข้อศอกเตือนสติเพื่อนก่อนจะเจอสามัคคีฟ้อนเล็บ อุมาร์ตมียิ้มแห้งๆ  
ให้ก่อนจะตั้งสมาธิกับใบหน้าหล่อๆ ของน่านนที่จนไม่รู้ว่่านักข่าวถาม  
อะไรบ้าง เฮ้อ...

ร่างเพรียวบางกลิ้งเกลือกอยู่บนเตียงอุ่นนุ่มสบายที่เรียงรายไปด้วย  
ตุ๊กตามากมาย ตากลมโตจ้องมองอยู่ที่ภาพสะสมล่าสุดซึ่งเพ็งใจกรรม  
มาหมาดๆ บนผนังห้อง (เฮ้อ...อนาถนางเอก) ก่อนที่ประตูไม้สักทาสีขาว  
ขึ้นเงาจะเปิดผัวะเข้ามาพร้อมเสียงเคาะ

ใบหน้าที่ถูกตบแต่งอย่างสวยงามของสตรีวัยกลางคนชะโงกเข้ามา  
"แม่เข้าไปนะลูก"

"ค่ะ" *แหม...ไม่ให้เข้าก็โดนอะดิ*

คุณแก้วเพชรกวาดตามองรอบห้องลูกสาว ร่ำๆ จะอัปปากบ่นเรื่อง  
ที่เห็นว่าเป็นเรื่องแสนไร้สาระของลูก แต่ยังจำได้ดีถึงการขัดใจกัน

ครั้งก่อน ลูกสาวตัวดีเล่นบทยืดเยื้อไม่พูดกับแม่เป็นอาทิตย์ คำพรับ่นจึงค้างอยู่แคร์ิมฝีปาก

"ไปทำงานที่บริษัทแม่ใหม่ลูก"

อุมารัศมีอยากจะทำอะไรมาบ้าง เพราะรู้ว่าผู้เป็นแม่เริ่มเรื่องอะไร เพราะตั้งแต่เธอเรียนจบมาได้เดือนกว่าๆ ก็ยังไม่มีการหางานได้ นอกจากสายที่เธอเรียนจะเป็นที่ต้องการของตลาดน้อยแล้ว ที่สำคัญเธอและเพื่อนสนิททั้งสองใช้เวลาเรียนมากกว่าเพื่อนคนอื่นๆ เพิ่มอีกหนึ่งเทอม ซึ่งนั่นเป็นเรื่องขี้ใจแม่มาก...แม่ผู้สมบูรณ์แบบ

"อุ้มไม่ได้เรียนบริหารมานี่คะ"

คุณเก็จเพชรเก็บคำที่จะบ่นเรื่องเรียนปั้นหม้อปั้นไหไว้อีกครั้ง ลูกสาวคนเล็กที่หล่อโกลดต้นเหลือเกินคนนี้ทำให้หน่อกอกหนักใจเสมอ ตั้งแต่เรื่องเรียนมาจนถึงวัยที่น่าจะเริ่มต้นการทำงานแล้วก็ยังไม่ได้ตั้งใจ ผิดกับลูกสาวคนโตและลูกชายคนรองซึ่งได้ทุนไปศึกษาต่อต่างประเทศด้วยกันทั้งคู่

"ไม่ได้เรียนก็เข้าไปศึกษาดูก่อนได้ แม่จะหางานที่เหมาะสมกับอุ้มให้นะลูกนะ"

"อุ้มไม่อยากโดนคนว่าเป็นเด็กเส้นนี่คะ"

"สมัยนี้ไม่มีเส้นสิน่าอาย คนมีเส้นเป็นเรื่องโก้"

อุมารัศมีหันมองไปทางอื่นเพื่อซ่อนริมฝีปากที่เริ่มออกอาการบิ๊ดเบี้ยวด้วยความเห็นที่แตกต่าง

"น้ำพลอยบอกให้อุ้มเข้าไปช่วยงานที่ร้าน อุ้มว่าจะลองทำไปก่อนจะหางานได้ แม่คงไม่ว่านะคะ"

ผู้เป็นแม่ถอนหายใจเฮือกใหญ่ *ก็ยังดีกว่าปล่อยให้ลอยไปลอยมากรีดน้ำกร้อลงหน้า*

"งั้นพรุ่งนี้อุ้มก็เข้าไปหาน้ำพลอยเลย อย่าปล่อยให้เวลาผ่านไปเปล่าๆ" คุณเก็จเพชรลุกขึ้น ก้าวออกประตูไป ทิ้งให้ลูกสาวคนเล็กที่แสน

จะโหลยไต่ยในสายตาใครๆ นอนทำหน้าที่แข็งๆ

ผู้เป็นน้ำเงยหน้ามองหลานสาวที่ยกมือไหว้ปลุกๆ ก่อนจะยิ้มหวานให้ วางดินสอในมือลง เดินอ้อมโต๊ะตัวใหญ่ซึ่งเกาะกะไปด้วยกระดาษร่างแบบเสื้อ ยกสองแขนขึ้นรับร่างสูงโปร่งแบบบางราวนางแบบที่แทรกตัวเข้ามาทอด

"คิดถึงจ้จ้ลูก"

"อ้อมก็คิดถึงน้ำพลอยค่ะ"

"คิดถึงแต่ไม่มา เห็นแม่บอกว่าเอาแต่ตามนักร้องเธอเรา"

อุมาร์คีมีย่นจมูก "เสียหายหมดเลย"

พลอยสีหัวเราะด้วยความเอ็นดูและเข้าใจ เพราะครั้งหนึ่งเธอก็เคยคลั่งไคล้นักร้องจนทำให้พ่อแม่หนักใจมาแล้ว "แล้วจริงไหมล่ะ"

อุมาร์คีมีคิดว่ากระดาษร่างแบบขึ้นมาดู แล้วก็ขึ้นปิดหน้าแก้เขิน "จริงมั้งคะ"

"งานการไม่หาบ้างเธอลูก"

"หาแล้วนะคะ แต่มันไม่ได้จะให้อ้อมทำยังไง บัณฑิตจบใหม่มีเท่าไหน แถมสาขาที่อ้อมเรียนมายิ่งยากใหญ่ น้ำพลอยต้องเปิดโรงงานให้อ้อมก่อนมั้งคะ อ้อมถึงจะมีงานทำ"

"แล้วเลือกเรียนทำไมล่ะ"

"ก็อ้อมชอบหนังเรื่องโกสต์ ก็เลยอยากทำอย่างเดมี่ มัวร์"

ผู้เป็นน้ำหัวเราะก๊าก เพราะจำได้ดีว่าวันที่หลานสาวตัวดีนั่งดูวิดีโอกับเธอแล้วร้องลั่นว่าจะเรียนปั้นหม้ออย่างนางเอกหนัง จากนั้นก็ทำอย่างที่พูดจริงๆ บทจะมุ่งมันหลานสาวตัวดีก็ทำได้ เสียแต่ว่าความมุ่งมันนั้นนานๆ จะปรากฏซะที

"ตอนนั้นมาช่วยน้ำพลอยเย็บเสื้อไปก่อนก็แล้วกันนะ รอเก็บตังค์ไว้สร้างโรงงานปั้นหม้อ" ผู้เป็นน้ำเอ่ยล้อๆ

อุมาร์ตมีมองไปรอบๆ ร้านอย่างตื่นๆ "ร้านน้ำพลอยหรรษาไฮโซ  
จังเลย แล้วจะให้อู๋มาทำอะไรคะเนี่ย"  
"ทำเรื่องที่อู๋มต้องชอบแน่ๆ"

"อ้าย...อิจฉามากถึงมากที่สุด" แหวนและปุกปุยพูดเกือบจะเหมือน  
กันด้วยประโยคนี้

"โธ่ๆๆ เรื่องนี้มันเกี่ยวกับวาสนา" อุมาร์ตมีทำท่าเกทับเพื่อนสนิท

"เอาฉันไปทำด้วยดิ" ปุกปุยเข้ามากระแซะ

"ฉันด้วย" แหวนก็ไม่ยอมเฉย

อุมาร์ตมีทำตาพอง เลิกคิ้วสูง "งานนี้มีนางเอกคนเดียวอะ"

เสียงก่นด่าดังประสานกันจนฟังไม่ได้ศัพท์ แต่ "นางเอกคนเดียว"  
ยึดอกรับทุกกระบวนท่า

"ไม่ใช่ว่าอยากโชว์เดี่ยวหรอกนะ ฉันก็อยากให้พวกแกมาทำด้วยกัน  
แต่ฉันเองก็มาเป็นผู้ช่วยเค้าอีกที น้ำพลอยส่งมือชวามาคูม ฉันก็แค่สมุน  
ต๊อกลง" อุมาร์ตมีเลิกฟอร์มจัด สาราภาพตามตรง เขี่ยไอศกรีมที่เริ่ม  
ละลายเล่น

แหวนดูน้ำค้างโฮกระบายอารมณ์ "ทิ้งกันได้ไง"

"ไม่ได้ทิ้ง"

"ทิ้ง" แหวนประสานเสียงกับปุกปุย

"ไม่ได้ทิ้ง"

"ทิ้ง"

สองรุ่มหนึ่งดำเนินมาเรื่อยๆ จนคนในร้านเริ่มหันมามอง สูดท้าย  
คนที่โดนรุ่มก็ปล่อยโฮ

"ก็บอกว่าไม่ได้ทิ้ง อย่าทำอย่างนี้ดิ ฉันเสียใจนะ" น้ำตาเม็ดเป้งหยด  
ลงโต๊ะ ทำเอาแหวนและปุกปุยใจอ่อน เอื้อมมือมากุมกันไว้ทั้งสามคน  
"โอเคๆ เข้าใจแล้ว ย่าร้องไห้เลยนะ"

ปุกปุยหน้าเบ้ น้ำตาลล่อ "เราไม่โกรธแล้ว"

สามสาวมองหน้ากันอย่างซาบซึ้งราวกับภาพยนตร์โรแมนติก ก่อนที่แหวนจะโผล่ขึ้นมา "แต่เราต้องไปทักทวนด้วยกันก่อน"

ใครจะเชื่อบ้างว่าการเป็นแฟนคลับที่ดีนั้นยากเย็นเพียงใด กว่าที่ฉาฟีนอุปราศรคนไหนจะเลิกไม่ทำเรื่องง่าย เริ่มตั้งแต่การศึกษาข้อมูลของคนที่เราคลั่งไคล้ว่าชอบอะไร เกลียดอะไร เลือดกรู๊ปอะไร เกิดวันไหน ตกฟากเมื่อไหร่ โฉลกอะไร แสงอะไร สารพัดที่ต้องศึกษาและจดจำ ข้อมูลมากมายเหล่านั้นต้องถูกบันทึกลงสมองส่วนซีรีรัมและซีรีเบลลัม เพื่อป้องกันการเข้าใจข้อมูลคลาดเคลื่อน เรื่องทั้งหลายทั้งปวงนี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง

จากนั้นต้องเป็นคนประหยัดสุดๆ ในทุกเรื่องเพื่อใช้เงินเหล่านั้นในทางที่สร้างสรรค์และเป็นประโยชน์ในฐานะที่เป็นแฟนคลับผู้แสนดี ยกตัวอย่างเช่น การซื้อผลงานทุกชิ้นของผู้ที่เราชื่นชมไว้ครอบครอง การซื้อของที่คาดว่าผู้ที่เราหลงใหลจะปลื้มไปมอบให้ อาหารดีๆ ที่เราไม่ค่อยมีปัญหาจะกินเราก็ต้องสรรหาไปให้

และที่สำคัญต้องรู้ตารางการทำงานของเขา เพื่อที่จะตามไปให้กำลังใจในทุกที่ที่เขาไปทำงาน

วันนี้ก็เช่นกัน สามสาวยัดดินดินตามมาถึงสตูดิโอในซอยลึกเพียงเพื่อจะส่งเสียงกรีดกราดเมื่อน่านนที่ตอบคำถามพิธีกรได้ถูกใจ พร้อมทั้งคอยยิ้มอย่างหลงใหลเมื่อกล้องจับภาพมาที่แฟนคลับ เพราะนั่นหมายถึงความรักมากมายมหาศาลที่มอบให้นักร้องที่ชื่นชอบ

"การที่พี่น่านกลับมาโด่งดังมากกว่าเดิมเป็นเพราะข่าวเรื่องการออกหักครั้งใหญ่ของพี่น่าน เรื่องนี้พี่น่านคิดยังไงคะ" พิธีกรสาวสวยราวเจ้าหญิงถามเสียงหวาน

น่านนที่ยิ้มก่อนตอบ แม้จะเป็นคำถามที่ได้ยินจนเบื่อ "ผมเห็นว่า

เป็นเรื่องที่แฟนๆ ให้โอกาสและกำลังใจ ทำให้ผมแข็งแกร่งขึ้น เพราะถ้าไม่มีงาน ผมคงแย่"

เสียงแฟนคลับร่ำร้องคนกรี๊ดกลบเสียงพิธีกร "แบบนี้ก็แปลว่า พี่น่านยอมรับว่าอกหักจริงๆ ใช่ไหมคะ"

น่านหนีเอนตัวพิงโซฟา ยกสองแขนขึ้นพาดพนัก "อืม...ตอบไงดี"

"ตอบความจริงใจคะ แฟนๆ อยากรู้ และที่สำคัญอยากรู้ว่าเธอคนนั้นเป็นใคร ทำให้ผมถึงทำให้พี่น่านประคองตัวเป็นคนหัวใจว่างได้ขนาดนี้" พิธีกรสาวอีกคนรุก

สีหน้าที่อ่อนโยนดูกระด้างขึ้นอย่างควบคุมไม่อยู่ "อย่าพูดถึงเขาเลยนะครับ คุณเรื่องอื่นดีกว่า"

"นั่นแน่...แสดงว่าแค้นมากใช่ไหมคะ"

กรามของน่านที่เป็นสันนูนจากการขบฟันสะกดอารมณ์ "ผมไม่เคยแค้นเธอ ผมแค่ไม่ต้องการให้เธอต้องมารับผลกระทบจากเรื่องนี้ เธออยู่ในที่ที่ผมจัดไว้ให้ ที่ที่ดีที่สุด"

"แอบขายเพลงอีกแล้วนะคะ *ที่ดีที่สุด* ในหัวใจที่พี่น่านแต่งเอง ใช่ไหมคะ" พิธีกรสาวเอ่ยล้อๆ

"งั้นมั้ครับ" น่านที่มีสีหน้าดีขึ้นเมื่อหัวข้อสนทนาเริ่มเบี่ยงเบน

อุมาร์ศมีมองน่านที่อย่างเห็นใจ เธอรู้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่อง พี่น่านที่อ่อนไหวที่สุด แต่ก็ เป็นเรื่องที่สื่อสนใจมากที่สุดเช่นกัน สายตาน่านนที่ที่วาดผ่านมองมาทางแฟนคลับทำให้อุมาร์ศมีเชื่อมั่นว่าน่านที่มองมาทางเธอเพื่อขอกำลังใจ แววดตาเป็นประกายอ่อนโยนของอุมาร์ศมีจึงถูกส่งกลับไป ถ้าทำได้มากกว่านี้ อุมาร์ศมีจะวิ่งขึ้นไปบนเวทีเพื่อสังคัและให้พิธีกรถามเรื่องอื่นแทน แต่...เธอทำไม่ได้

กล่องขนมมเนย ผลไม้สารพัดอย่าง ตุ๊กตาสารพัดสี ดอกไม้ชานาชนิดที่เพิ่งรับมาจากบรรดาแฟนคลับที่เข้ามารายล้อมเบียดหน้าบังหลัง



ยึดเยียดใส่มือให้ถูกวางลงอย่างไม่โยติทันที่ที่ขึ้นบนรถตู้ และแน่นอน  
เมื่อก้าวลงจากรถทันทีที่ถึงบริษัท ของเหล่านั้นก็จะอยู่บนรถต่อไปเพื่อรอ  
ที่ทีมงานนำไปแจกจ่ายกัน หรือจะโยนทิ้งตามสมควร

เงินทองมากมายที่หามาได้สามารถเนรมิตได้ทุกอย่าง ทำไม่ต้อง  
สนใจของเหล่านั้นด้วย

ทุกวันนี้ที่ทำงานเหมือนเครื่องจักรไม่รู้จักหยุดพักก็เพราะเวลา  
ทำงานที่เขารัก เขาจะเป็นอิสระจากเรื่องราวที่รบกวนหัวใจ

น้ำหนักที่เอนเบาะลงจนสุด แหงนหน้ามองเพดานรถตู้ ปล่อยให้ใจที่  
ล่องลอย การที่ทำงานมากมายขนาดนี้แล้วสามารถที่จะลืมเธอคนนั้น  
ได้หรือ

คำตอบที่ดังดับหัวใจคือ... ไม่ได้

หรือเพราะเขาไม่ต้องการลืมเธอต่างหาก ทำไม่ต้องลืม ในเมื่อหัวใจ  
เขามีแต่เธอ แม้ว่าเธอคนนั้นมีชีวิตใหม่ไปแล้ว แต่เขาก็เต็มใจที่จะปล่อยให้  
หัวใจจมอยู่กับเรื่องเดิมๆ...ตลอดไป

ความสุขของเขาในตอนนี่คือการถ่ายทอดความรู้สึกผ่านบทเพลง  
เพราะแน่ใจว่าทุกอารมณ์และความรู้สึกจะต้องไปถึงเธอ เขาไม่ได้ทำเพื่อ  
ชื่อเสียงเงินทองเลย

ชื่อเสียงความโด่งดังทำให้เขารู้สึกรำคาญด้วยซ้ำ คนอย่างเขาไม่  
สามารถเข้าโรงหนังโดยไม่เป็นข่าว กินข้าวโดยไม่มีคนจ้องมอง หรือแม้  
แต่การเข้าร้านเสื้อเพื่อเลือกซื้อด้วยตัวเอง แฟนคลับที่ล้อมหน้าล้อมหลัง  
นำราคาถามพ้อๆ กับแมลงหวี่ แต่เพราะหน้าที่ทำให้เขาต้องทน

เมื่อรถตู้แล่นเข้ามายังลานจอดรถของบริษัท นานหนักก็เตรียม  
กุญแจรถของตัวเอง เมื่อได้ยินเสียงที่ทีมงานบอกลา เขาก็ตอบรับด้วย  
ระบบอัตโนมัติ ทุกอย่างสำหรับเขาเป็นแค่หน้าที่จริงๆ เมื่อเดินเอื่อยๆ  
มาที่รถ ระบบที่เคยอัตโนมัติก็มีสิ่งรบกวน แฟนคลับสามคนพุ่งออกมา  
หาเขาอย่างว่องไวจากมุมต้นเข็มข้างป้อมยาม ที่ที่บรรดานักร้องนักแสดง

ในสังกัดแอบเรียกว่า 'มัมผีตันซิม' เพราะเป็นที่ที่แฟนคลับชอบมาซุ่มรอ  
ดูศิลปินที่ขึ้นชอบ

น่าหนักใจจนเกือบเก็บอารมณ์หงุดหงิดไว้ไม่มิด อากาศถูกล้อม  
หน้าล้อมหลังซึ่งน่าจะจบสิ้นไปพร้อมงานสุดท้ายกลับมาอีกครั้งในเวลา  
เขาต้องการความเป็นส่วนตัว

"พีน่านจะกลับแล้วหรือคะ"

"อืม...น้องๆ มาทำอะไร นี่ดีกมากแล้วนะ"

"พวกเรามารอพีน่านค่ะ เมื่อกี้พวกเราก็ตามไปที่สตูดิโอ นะคะ เรา  
อยากมาให้กำลังใจพีน่าน นี่ค่ะ พวกเราเตรียมขนมมาให้ด้วย" สาวน้อย  
ที่ดูแล้วอายุไม่น่าจะเกินยี่สิบยื่นกล่องขนมมาให้ น่านนที่รับด้วยระบบ  
อัตโนมัติอีกครั้ง

"มันดีกมากแล้วนะ พี่ว่ากลับบ้านกันดีกว่า เตียวผู้ปกครองเป็นห่วง"

เสียงสามสาวหน้าอ่อนกว่าวัยหัวเราะก๊าก ยิ่งทำให้น่านนที่หงุดหงิด  
จนหงุดหงิดจะระยับไม่อยู่ "พวกเราไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะคะ"

*อวดดี*

น่านนที่ฝืนยิ้ม "พี่ขอบคุณนะ กลับบ้านดีกว่า ละ ไปนะ"

"บายค่ะ" สามสาวประสานเสียงพร้อมโบกมือเหยียดยๆ

สีหน้าที่พยายามฝืนยิ้มหุบฉับทันทีที่หันหลังให้ทั้งสามสาว

"ชั่วบัดนี้ๆ นะคะ" เสียงตะโกนของคนใดคนหนึ่งไล่หลังมา

เสียงเพลงของน่านนที่ดังลั่นรถ พังด้วยเสียงร้องของสาวสาม ก็เลย  
ทำให้เป็นเพลงที่ไม่น่าฟังที่สุดไปได้

"คืนนี้ฉันต้องนอนหลับฝันดีแน่เลย" แหวนเอ่ยเพ้อๆ

"พีน่านเนี่ยอ่อนโยนที่สุดเลยเนอะ เป็นห่วงพวกเราด้วย บอกให้  
กลับกันดีกว่า" ปุกปุยผู้ที่นั่งคู่คนขับหันไปพยักพยิดกับแหวนด้านหลัง

"ป่านนี้พีน่านคงกำลังกินขนมของฉันอยู่แน่ๆ เลย ฉันก็ลืมไปว่า

คุกก็มันไม่ตีต่อเสียงของพีน่าน แล้วกินตอนดึกๆ ก็จะทำให้พีน่านอ้วนด้วยสิ ฉันนี่ทำอะไรไม่คิดจริงๆ" อุมาร์ศมีบ่นด้วยความกังวล เพ่งมองลอดแว่นไปยังถนนตรงหน้า

"ใช่ ทำอะไรไม่คิดจริงๆ ยัยแวน แทนที่จะซื้อมาเพื่อพวกเราบ้าง คุกก็ของฝรั่งราคาแพงอย่างนั้น พวกฉันยังไม่เคยกินเลย

'ยัยแวน' ที่ไม่ยอมใส่แว่นนอกจากเวลาขับรถทั้งที่สายตาสั้นตั้งร้อยกว่าๆ แถมยังไม่ใส่คอนแทคเลนส์ไม่ได้เพราะตาแห้งค้อนเพื่อนๆ

"ฉันเองยังไม่เคยกินเลย"

"อ้าว!" แหวนและปุกปุยร้องเหวอๆ

"แต่ฉันเห็นมันแพง ต้องอร่อยแน่ๆ เลยล่ะแก"

"แกเนียเสียที่เกิดมาไฮโซ" แหวนชะงักหันมาพูดใกล้หู

"ไฮโซที่ไหน"

"อ้าว ก็แม่แกออกจะรวย นามสกุลแกก็ดัง แต่ชื่อแกก็รู้แล้ว คนธรรมดามีใครเขาจะซื้ออย่างแก อุมาร์ศมี" ปุกปุยทำเสียงล้อเลียนชื่อจริงของเธอ ทำให้อุมาร์ศมีหน้าบึ้ง

"เดี๋ยวก็ปล่อยลงตรงนี่เลย ไฮโซที่ไหนจะมาขับรถรับใช้พวกแกงกๆ อย่างนี้...หา"

"โอ้ๆ ไม่ไฮโซจ้า ธรรมดาธรรมดา" แหวนหันมามองหน้าปุกปุยพร้อมทำปากขมุบขมิบให้หุบปากก่อนที่คนขับรถที่แสนจะไม่ไฮโซจะ 'ของขึ้น' แล้วไถ่ลงรถจริงๆ

ร่างสูงโปร่งวนเวียนอยู่ในใกล้ๆ พี่สาวท่าทางตั้งตึ่งที่มากุยเรื่องงานกับหน้าพลอยเกี่ยวกับคอนเซ็ปท์เสื้อผ้าของคิลปินและแดนเซอร์ด้วยที่ทำไม่ใส่ใจ แต่หูฟังตลอดเวลา แหว่ๆ ว่าพຽ່ນนี้ต้องรบกวนเวลาน้ำพลอยเข้าไปประชุมกับทีมงานด้วย อุมาร์ศมีแทบจะตีปึกด้วยความดีใจ (ถ้ามีปึกที่ดีไปแล้วละ) คราวนี้เธอจะได้เข้าไปดูสักทีว่าเขทำงานกันยังไง